

Sygn. akt: I C 422/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Bogdan Tężycki
Protokolant:	sekretarz sądowy Milena Kachniarz

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r. w Grudziądzu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 492,00 zł (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote zero groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28.11.2019 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1504,85 zł (tysiąc pięćset cztery złote osiemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.07.2019 r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1842,09 zł (tysiąc osiemset czterdzieści dwa złote dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 422/20

UZASADNIENIE

Powódka - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.194,32 zł, w tym kwoty 492,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 listopada 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1.702,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto, powódka domagała się również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu (k. 3-7).

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 16 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W wyniku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel przyjął swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił właścicielowi uszkodzonego pojazdu odszkodowanie w kwocie 874,99 zł. Umową cesji wierzytelności z dnia 04.10.2019 roku właściciel uszkodzonego pojazdu A. Z. dokonał przelewu na rzecz cesjonariusza (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w P. wszelkie swoje wierzytelności, w tym przyszłe z tytułu szkody z dnia 16.07.2019 roku, przysługujące mu wobec (...) S.A. Następnie tenże cesjonariusz dokonał przelewu opisanej wyżej wierzytelności na rzecz strony powodowej. W postępowaniu likwidacyjnym pozwany

nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do dokonanych cesji. Zdaniem strony powodowej wysokość szkody została zaniżona, dlatego też powódka celem wyliczenia prawidłowej wysokości kosztów naprawy zgodnego z technologią zalecaną przez producenta zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji. Prywatna ekspertyza wykazała, że wyliczone przez pozwanego odszkodowanie jest zaniżone, Koszt prywatnej ekspertyzy zamykał się kwotą 492,00 zł. W konsekwencji, powód domagał się zapłaty dalszej części odszkodowania oraz zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Pozwany- (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu (k. 40-44).

Przyznał, że likwidował szkodę, jaką doznał św. A. Z. w należącym do niego pojeździe marki P. o nr rej. (...) i wypłacił odszkodowanie w wysokości 874,99 zł brutto. Wyplacona zdaniem pozwanego kwota jest całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę pojazdu. W sporządzonym przez pozwanego kosztorysie ujęto urealnione średnie sugerowane ceny części zakwalifikowanych jako części oryginalne i o porównywalnej jakości – zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8.10.2010 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 198, poz.1315) oraz wytycznymi (...). Pozwany podniósł zarzuty: braku czynnej legitymacji procesowej z uwagi, że powód nie wykazał prawnej przyczyny przysporzenia a także braku współdziałania poszkodowanego z ubezpieczycielem, co w konsekwencji przyczyniło się do zwiększenia szkody. Pozwany bowiem zaproponował poszkodowanemu wykonanie naprawy w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym, lecz poszkodowany nie skorzystał z tej możliwości. Poza tym poszkodowany nie przedstawił rachunku (faktury) za naprawę a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że faktyczne koszty naprawy pojazdu przewyższają wypłacone przez pozwanego odszkodowanie.

Pozwany zakwestionował również żądanie zapłaty kosztów za prywatną ekspertyzę przedłożoną przez powoda jako dowód zaniżenia wysokości szkody. Zdaniem pozwanego brak było podstaw do uznania kosztów kalkulacji za uzasadnione i konieczne, bowiem poszkodowany – zbywca wierzytelności kosztów tych nie poniósł a zatem powód nie mógł w ogóle nabyć tej wierzytelności.

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu zwykłym (1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego z udziałem dwóch pojazdów, w którym uczestniczył m.in. świadek A. Z., prowadzący samochód marki P. (...) o nr rej. (...). Sprawcą kolizji był kierujący innym samochodem, który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w (...) S.A. w W.. W wyniku zdarzenia przód pojazdu marki P. uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawy kolizji.

Ubezpieczyciel zaproponował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do sieci (...), lecz świadek A. Z. nie skorzystał z tej możliwości i we własnym zakresie naprawił samochód, który następnie sprzedał. Pozwany przyznał poszkodowanemu i wypłacił świadkowi A. Z. kwotę 874,99 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

Umową cesji wierzytelności z dnia 04.10.2019 roku właściciel uszkodzonego pojazdu świadek A. Z. jako cedent dokonał przelewu na rzecz cesjonariusza (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w P. wszelkie swoje wierzytelności, w tym przysługujące mu wobec (...) S.A. Następnie tenże cesjonariusz dokonał przelewu opisanej wyżej wierzytelności na rzecz strony powodowej. W postępowaniu likwidacyjnym pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do dokonanych cesji.

Powód zlecił profesjonalnemu podmiotowi sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu marki P. (...). Według tej ekspertyzy koszt naprawy określony został na kwotę 2.577,31 zł brutto. Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił 492,00 zł.

Pismem z dnia 28 października 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.702,32 zł z tytułu niewypłaconej części odszkodowania oraz zwrotu kwoty 492,00 z tytułu zwrotu kosztów wykonania prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu tj. łącznie kwoty 2.194,32 zł dochodzonej w pozwie.

W odpowiedzi na wezwanie powoda pismem z dnia 29 października 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował powoda, że nie znajduje podstaw do dokonania dopłaty odszkodowania, gdyż nie przedstawiono wystarczających dowodów wykazujących, że poniesione zostały wyższe koszty od wypłaconego odszkodowania.

Zgodnie z opinią biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki P. o nr rej (...) przy zastosowaniu części oryginalnych z logo producenta i średniej stawki roboczogodziny warsztatów nieautoryzowanych wyniósł **2.379,84** zł brutto. Biegły jednocześnie stwierdził, że wartość samochodu po naprawie nie ulegnie podwyższeniu.

Dowody :

- decyzje o przyznaniu odszkodowania (k. 11),
- przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 12-13),
- decyzja z dnia 29.10.2019 r. (k. 14-15),
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 9.10.2019 r. (k. 16),
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 17),
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 04.10.2019 r. akta szkodowe na płycie CD,
- upoważnienie Nr (...) - (...) z dnia 26.08.2019 roku – akta szkodowe na Płycie CD,
- prywatna kalkulacja naprawy (k. 28-31),
- faktura za kalkulację naprawy (k. 32),
- dokumenty w aktach szkody prowadzonych w formie elektronicznej płyta CD (k. 39),
- zeznania świadka A. Z. (k. 72-72v),,
- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. D. (k. 82-88).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadka A. Z. oraz pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. D..

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej opinii rzeczoznawcy dołączonej do pozwu, nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odmówił jedynie mocy dowodowej prywatnej opinii przedłożonej przez powoda (k. 27-31), a to wobec dopuszczenia przez sąd na okoliczności wymagające wiadomości specjalnych dowodu z opinii biegłego sądowego.

Na walor wiarygodności zasługiwały również zeznania świadka A. Z. , jako spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego, albowiem były one jasne i przekonujące. Poza tym opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W ocenie Sądu nie budziła wątpliwości kwestia legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie, bowiem z przedłożonych przez powoda umów cesji wraz ze stosowanymi pełnomocnictwami wynika, iż zarówno powód jak i poprzednik prawny powoda skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu od wierzyciela pierwotnego.

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne można było w większości uznać za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z 16 lipca 2019 roku. Spór natomiast dotyczył wysokości poniesionej przez powoda szkody związanej z naprawą pojazdu marki P. (...) oraz zasadności zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego , a tym samym zakres odszkodowania, nie należą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnymi ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy , a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela , jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkoda (art.361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę , a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu . Zastosowanie przepisu art.363 § 1 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia tego ubezpieczyciela , wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (**Vide : uchwała składu 7 s. z dnia 12.04.2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10 , poz.112 , uchwała SN składu 7 s. z dnia 17.05.2007, III CZP 150/06 , OSNC 2007,Nr 10 ,poz.144, , uchwała SN z dnia 24.08.2017, III CZP 20/17, OSNC 2018, nr 6, poz.56, wyrok SN z dnia 8.09.2017, II CSK 857/16,, wyrok SN z 21.08.2012 roku II CSK 707/12, OSNC 2014 , nr 4 , poz. 48)**

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż powód nie miał obowiązku przedłożenia ani faktury VAT za całkowitą naprawę pojazdu, ani faktur źródłowych, które uwiarygodniałyby fakt dokonania napraw oraz użycie oryginalnych części, albowiem nie decydują one o zakresie należnego powodowi odszkodowania. Poza tym bezprzedmiotowy jest zarzut strony pozwanej, że powód nie skorzystał z oferty naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym . Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03 poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić

się granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał również, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Mając na względzie powyższe rozważania prawne zasadnym jest twierdzenie, że pozwany ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Podkreślenia wymaga, że zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód. Biorąc pod uwagę powyższe stanowisko nie jest uzasadniony także zarzut strony pozwanej, iż poszkodowany wbrew obowiązкови wynikającemu z przepisu art. 354 § 2 k.c. nie współdziałał z ubezpieczycielem w zakresie racjonalizowania kosztów naprawy pojazdu. Z powołanego przepisu wynika jedynie, że na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększeniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego tj. sprzed powstaniem szkody.

Wskazać należy także, że unormowania rozporządzenia Komisji Europejskiej nr (...) z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie stosowania art.101 ust.3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz.U.L.129/52 z dnia 28 maja 2010 r.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 .10.2010 roku w sprawie wyłączeń określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U.Nr 198,poz.1315) nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem **cen części oryginalnych (Vide : postanowienie składu 7 sędziów SN z dnia 20.06.2012 roku , III CZP 85/11).**

Ponadto, sąd uznał za zasadne w całości żądanie powoda zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy w wysokości 492,00 zł, albowiem poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne (**Vide : uchwała SN z dnia 18.05.2004 roku , III CZP 24/04 i jej uzasadnienie**). Tylko dzięki prywatnej opinii strona powodowa mogła ustalić konkretną różnicę między hipotetyczną szkodą a odszkodowaniem wypłaconym. W konsekwencji pozwoliło to do sformułowania żądania w pozwie. Koszt prywatnej opinii, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, ulegającą naprawieniu ramach normy wyrażonej w art. 361 k.c. Wobec faktu, że powód nabył wierzycelność i związane z nią prawa w drodze przelewu wierzycelności, w tym **wierzycelności przysze** wynikające ze szkody, a koszt prywatnej opinii pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, bez znaczenia pozostają podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia, jakoby powodowi nie należał się zwrot kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy, gdyż kosztów takich nie poniósł poszkodowany. W judykaturze SN wyrażono pogląd, iż nabywcy –drodze przelewu-wierzycelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania(**Vide: uchwała SN 7 sędziów z dnia 29.05.2019 roku , III CZP 68/18**).

Stosownie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Z kolei stosownie do przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec

których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art.,822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art.363 § 1 k.c., bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (**Vide : wyrok SN z dnia 12.04.2018 roku , II CNP 43/17**). Z kolei według art. 35 ustawy z dnia 22.05.2003 roku (Dz.U. 2018.473 j.t.) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Oznacza to, że zakład ubezpieczeń w oparciu o tzw. **odpowiedzialność gwarancyjną** obowiązany jest wypłacić świadczenie, jeżeli podmioty wyrządzające szkodę (posiadacze, kierowcy) byłiby zobowiązani na podstawie przepisów prawa do świadczenia odszkodowania. Do objęcia ubezpieczeniem decydujący jest fakt władztwa nad pojazdem a bez znaczenia pozostaje kwalifikacja posiadania, jego ewentualna sprzeczność z prawem, istnienie tytułu prawnego do tego pojazdu, dysponowanie uprawnieniami wymaganymi do kierowania pojazdem. Na tak szerokie rozumienie ubezpieczonego wskazuje wprost użyty zwrot „**każdej**” osoby.

Według art.436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze środków komunikacyjnych mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód tylko na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy. Sąd nie miał żadnych wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego będącego podstawą dokonania powyższych ustaleń faktycznych, że do zdarzenia doszło w okolicznościach wskazanych przez powoda, zresztą te okoliczności nie były nigdy kwestionowane.

Ostatecznie odszkodowanie wyliczone metodą kosztorysową uzasadnione było w kwocie 1.505,85 zł (2.379,84 zł wyliczenie biegłego minus 874,99 zł kwota wypłacona poszkodowanemu) . W tym miejscu podkreślić należy, że strona pozwana w toku procesu nie wykazała, iż taki sposób rozliczenia szkody przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego. W szczególności nie wykazała, że przed wypadkiem był już naprawiany z użyciem innych niż oryginalne części czy też, że wartość samochodu wzrosła po naprawie .

Mając powyższe na względzie, na podstawie art.822 §1 k.c. , 34 ust.1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych w zw. z art.436 § 2 k.c., Sąd w punkcie 2. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.504,85zł (2.379,84 – 874,99) zł a ponadto 492,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy (pkt 1 sentencji wyroku).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.504,85 zł orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. . Zdaniem Sądu, pozwana wydając decyzję z dnia 28 czerwca 2019 roku o przyznaniu poszkodowanemu części należnego mu odszkodowania znała już rozmiar szkody doznanej przez poprzednika prawnego powoda, a zatem w tej dacie pozwana pozostawała już w opóźnieniu. Sąd zasądził zatem należne odsetki od dnia następnego, po dniu wydania decyzji przyznającej odszkodowanie w niepełnej wysokości.

Natomiast odsetki naliczane od kwoty 492,00 zł zasądzono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2019 r. poz. 2214 j.t.) zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 4 wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 91 %, ponosząc koszty procesu w wysokości 2.114,97 zł, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 200,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900,00 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz.U.2015,poz.

1800 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wydatki poniesione na biegłego w wysokości 997,97 zł . Należał się mu zatem od pozwanego zwrot kwoty 1.924,62 zł, stanowiącej 91 % poniesionych kosztów procesu. Natomiast pozwany wygrał proces w 9 %, ponosząc koszty w łącznej wysokości 917,00 zł , w tym tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900,00 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2018 r., poz. 265/), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Należał się mu zatem od powoda zwrot kwoty 82,53 zł, stanowiącej 9 % poniesionych kosztów procesu. Po stosunkowym rozliczeniu tych kosztów, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości wskazanej w pkt. 4 wyroku.